

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. H.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie**, se sídlem Lidické náměstí 9, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2014, č.j. KRPU-203925-12/ČJ-2014-0400DP-05,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru služby dopravní policie, ze dne 1.12.2014, č.j. KRPU-203925-12/ČJ-2014-0400DP-05, a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Most, obvodního oddělení Litvínov, ze dne 21.10.2014, č.j. KRPU-203925-8/ČJ-2014-040812, se **pro vadu řízení zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 086,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2014, č.j. KRPU-203925-12/ČJ-2014-0400DP-05, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Most, obvodního oddělení Litvínov, ze dne 21.10.2014, č.j. KRPU-203925-8/ČJ-2014-040812, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení o jeho přestupku, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím vydaným v blokovém řízení dne 21.11.2012, č.j. KRPU-264760/PŘ-2012-040863, formou bloku ev. č. „X“.

Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce ve své žalobě namítal, že v proběhlém správním řízení byl zkrácen na svých procesních právech. Zdůraznil, že nikdy nesouhlasil s projednáním předmětného přestupku v blokovém řízení, neboť dopravního přestupku se měla dopustit jiná osoba (jiný zaměstnanec žalobcova zaměstnavatele), která se za žalobce pouze vydávala. Tato jiná osoba rovněž vyjádřila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Za takové situace dle žalobce obnova řízení přichází v úvahu.

Žalobce zejména namítal, že došlo k porušení jeho procesních práv, když správní orgány neprovedly výslech samotného žalobce ani jím ve správním řízení navrhovaný výslech zasahujícího policisty jako svědka, nýbrž rozhodly na základě pouhého úředního záznamu vyhotoveného v průběhu řízení o obnově předmětným policistou. Zdůraznil, že úřední záznam se zásadně liší ve své váze od podání svědecké výpovědi, kdy očitý svědek události vypovídá po poučení o nutnosti vypovídat pravdu a o negativních důsledcích, pokud pravdu vypovídat nebude.

Dále žalobce namítal způsob provedení posouzení podobnosti podpisu na předmětném pokutovém bloku s podpisy na podáních doručených správním orgánům v průběhu správního řízení. Uvedl, že jeho podpis byl mezi ostatními zaměstnanci obecně znám, neboť byl zařazen do vedoucí funkce. Pokud měl tedy přestupek spáchat jiný zaměstnanec žalobcova zaměstnavatele, není překvapivé, že podpis na pokutovém bloku vykazuje určitou míru podobnosti s jeho podpisem. Zdůraznil, že je nepřipustné, aby se rozhodující úředník stylizoval do role odborníka a vyhodnotil, že podpis na pokutovém bloku není natolik odlišný, aby bylo možno mimo jakoukoliv pochybnost vyslovit závěr, že se nejedná o podpis žalobce. Porovnání podpisu žalobce s podpisem na pokutovém bloku mělo být provedeno adekvátním způsobem, např. expertízou odborníka z kriminalistického ústavu. Žalobce trvá na tom, že pokud je v rámci správního řízení nutno posoudit skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, měly správní orgány postupovat v souladu s ustanovením § 56 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a měly si pořídit znalecký posudek.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný stručně zrekapituloval průběh správního řízení a právní úpravu. Dále zdůraznil, že žalobce samotný nebyl ve věci vyslechnut jako svědek, neboť žádným způsobem neodůvodnil rozdíl mezi skutečnostmi, které měl možnost uvést do žádosti o obnovu řízení a skutečnostmi, které by uvedl jako svědek do protokolu. Žalovaný zdůraznil, že z obsahu správního spisu nevyplývají žádné indicie svědčící o tom, že by bylo žalobci bráněno, aby v rámci řízení o obnově uváděl veškeré jemu známé skutečnosti.

Dále žalovaný zdůraznil, že policista, který dne 21.11.2012 vydal rozhodnutí v blokovém řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal, sepsal dne 9.9.2014 úřední záznam, v němž popsal, jak zjistil a ověřil totožnost osoby přestupce. Žalovaný zdůraznil, že policista je úřední osobou, která svou činnost vykonává mimo jiné na základě složené přísahy, kterou se zavazuje dodržovat právní normy. Z toho důvodu lze dle žalovaného úřední záznam policisty považovat za relevantní a hodnotný důkaz. K otázce důvěryhodnosti policisty odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114. Žalovaný poukázal na skutečnost, že v úředním záznamu je mimo jiné uvedeno, že totožnost řidiče byla ověřena dle řidičského průkazu ev. č. „X“, kdy údajně

uvedené v průkazu si ověřil v informačních systémech Policie ČR, a podoba řidiče se shodovala s fotografií na řidičském průkazu. Zasahující policista tedy neměl žádnou pochybnost o spolehlivém zjištění totožnosti osoby, se kterou jednal. Žalovaný rovněž uvedl, že považuje za nevěrohodné tvrzení žalobce, že svůj řidičský průkaz nechával ve služebním vozidle. Žalobce rovněž nedal žádný podnět směřující k podezření na zneužití jeho osobních údajů.

Žalovaný dále uvedl, že v rámci odvolacího řízení porovnal podpis obsažený na pokutovém bloku s podpisy na písemnostech podepsaných žalobcem v průběhu správního řízení a dospěl k závěru, že tyto podpisy nevykazují žádné odlišnosti, na základě kterých by bylo možno vyslovit závěr, že blok podepsala osoba odlišná od žalobce. Žalovaný trval na tom, že k takovému závěru není potřeba znaleckého zkoumání ani speciálních odborných znalostí z oboru písmoznalectví.

Žalovaný zdůraznil, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, které by zakládaly důvod pro nařízení obnovy řízení. Ze strany žalobce zůstalo u pouhého tvrzení existence důvodů pro obnovu řízení, které nebylo prokázáno.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na tvrzeních obsažených v žalobě. Žalobce rovněž uvedl, že návrh na obnovu podal v souladu s poučením Magistrátu města Mostu, které mu bylo uděleno v rámci řízení o záznamu bodů v registru řidičů. Zdůraznil, že ze strany správních orgánů nebylo přistoupeno k dokazování, které navrhoval, a místo toho bylo v žalobou napadeném rozhodnutí poukazováno na judikaturu, která řešila případy s odlišným skutkovým stavem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

K námitce žalobce, že nebyl ve správním řízení proveden jeho svědecký výslech, soud uvádí, že účastník správního řízení nemůže nikdy v rámci správního řízení vypovídat v pozici svědka. V § 55 odst. 1 správního řádu je výslovně uvedeno, že vypovídat jako svědek je povinen každý, kdo není účastníkem řízení. V případě nesporných řízení správní řád vůbec nepředpokládá možnost výpovědi účastníků řízení. Účastníci řízení totiž mají zákonem zaručenu možnost se k předmětu správního řízení vyjádřit a předkládat správním orgánům relevantní tvrzení a navrhopvat provedení důkazů. Výpověď účastníků řízení je správním

řádem předpokládána pouze v případě sporných řízení, kdy správní orgány řeší spory z veřejnoprávních smluv a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů (viz § 141 odst. 1 a odst. 6 správního řádu). O takový případ však v daném řízení nešlo.

Správní orgány tedy nepochybily, pokud ve správním řízení nepřistoupily k provedení výsledku žalobce. Tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že v rámci žalobou napadeného rozhodnutí správní orgán vyhodnotil, a to aniž by si vyžádal posudek příslušného znalce v oboru, že podpis žalobce na bloku na pokutu ev. č. „X“, jehož díl „B“ žalobce měl převzít dne 21.11.2012, je totožný jako na listinách podepsaných žalobcem v rámci předmětného správního řízení, resp. není natolik odlišný od podpisů obsažených na uvedených listinách, aby bylo možno mimo jakoukoliv pochybnost vyslovit závěr, že se nejedná o podpis samotného žalobce. K této námitce musí soud konstatovat, že žalobce v rámci správního řízení nenavrhoval provedení důkazu znaleckým posudkem ve vztahu k ověření pravosti podpisu na předmětném pokutovém bloku a žádná z žalobcových odvolacích námitek se k otázce pravosti jeho podpisu nevztahovala. Žalovaný pouze nad rámec námitek uplatněných žalobcem v rámci odvolání v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že podpis na předmětném bloku nevykazuje nápadné rozdíly oproti podpisům žalobce na listinách, které žalobce beze vší pochybnosti v rámci správního řízení podepsal. Takový závěr v situaci, kdy žalobce v rámci svých námitek nenavrhoval provedení znaleckého dokazování ohledně pravosti podpisu, žalovaný nepochybně byl oprávněn učinit, neboť se jedná o pouhé laické porovnání vzhledu podpisů bez snahy ze strany správního orgánu vzbudit zdání odborného podkladu pro tento závěr.

I tuto námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Zásadní námitkou žalobce pak byla námitka, že žalovaný namísto provedení důkazu svědeckou výpovědí zasahujícího policisty, který žalobce v průběhu správního řízení navrhoval, vycházel pouze z úředního záznamu, který předmětný policista vyhotovil v průběhu správního řízení.

Otázkou použitelnosti úředního záznamu jako důkazního prostředku v rámci správního řízení se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1856/2009. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, že úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu jako důkazní prostředek nemůže sám o sobě obstát, neboť pořízení úředních záznamů již ze své podstaty nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Úřední záznam může sloužit jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která jej vyhotovila, má být vyslechnuta jako svědek. Obsah úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Dokazování nemůže spočívat pouze na úředním záznamu, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srovnej např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2007, č.j. 1 As 16/2007-106).

Zdejší soud neshledal žádný důvod k tomu, aby se od výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu odklonil.

V daném případě žalobce navrhoval svědecký výslech policisty, který vystavil předmětný pokutový blok. Správní orgán se však namísto provedení navrhovaného důkazu spokojil pouze s úředním záznamem vyhotoveným zasahujícím policistou dne 9.9.2014, tedy poté, kdy žalobce podal návrh na obnovu řízení ve věci předmětného blokového řízení.

V postupu správního orgánu soud spatřuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tuto námitku žalobce tedy shledal soud důvodnou.

K poukazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, soud uvádí, že ve správním řízení, které bylo předmětem soudního přezkumu v dané věci, byl zasahující policista vyslechnut jako svědek a teprve jeho svědecká výpověď byla hodnocena s důrazem na její věrohodnost. Předmětný rozsudek tedy vycházel ze zcela odlišného skutkového stavu oproti nyní přezkoumávanému správnímu řízení.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Současně soud zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. i rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, územního odboru Most, obvodního oddělení Litvínov, ze dne 21.10.2014, č.j. KRPU-203925-8/ČJ-2014-040812, neboť předmětnou vadou řízení je zatíženo i toto prvostupňové rozhodnutí. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Pro úplnost soud poznamenává, že za situace, kdy žalobce zpochybňoval skutečnosti uvedené v předmětném pokutovém bloku, jej zcela správně poučil správní orgán v rámci řízení o evidenci bodů v registru řidičů o možnosti podat návrh na obnovu řízení ve věci pokuty uložené v blokovém řízení. Z této skutečnosti však nelze dovozovat nárok žalobce na kladné vyřízení jeho návrhu na obnovu řízení.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 3 086,-Kč, která odpovídá uhrazenému soudnímu poplatku a vynaloženému poštovnému.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 24. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.